

CHƯƠNG SÁU MƯƠI NĂM

ĐẤU TRANH TÂM LÝ

Châu Lệ Nhi giật mình, sững sờ một chút, đưa tay che mặt khóc rưng rức, rồi dậm chân gào lên :

- Không lẽ Du huynh cho rằng tôi không nên nói như thế? Chứ không phải trong tâm, Du huynh chỉ nghĩ đến Lâm Diêu Bình sao? Tôi nói sai à? Tôi trách oan Du huynh à?

Du Bội Ngọc không nói gì.

Chàng lặng lẽ nắm tay nàng, kéo nàng đi. Nàng lặng lẽ bước theo chàng ra khỏi con đường bí mật.

Đối với nữ nhân, phương pháp ứng phó hay nhất là đừng nói gì hết.

Du Bội Ngọc thừa hiểu, ra khỏi địa đạo là vào ngôi miếu hoang lạnh, chính tại ngôi miếu đó, ngày trước Đường Vô Song bị thủ hạ của Du Phóng Hạc bắt mang đi.

Cũng tại nơi đó, Đường Vô bị sát hại.

Và tại nơi này, chàng gặp Quách Phiến Tiên lần thứ nhất với thiếu nữ si tình Chung Tịnh.

Bây giờ họ ở đâu? Sống hay đã chết rồi?

Chàng liên tưởng đến Ngân Hoa Nương, chạnh lòng về kết cuộc thê thảm của nàng.

Chàng lại nghĩ đến Kim Hoa Nương, Thiết Hoa Nương, Kim Yến Tử...

Đương nhiên, chàng không quên Lâm Diêu Bình.

Chàng thở dài, thầm nghĩ :

- Họ là những con người bất hạnh, có đúng là ta hại họ không?

Chừng như những thiếu nữ gần chàng, không một nàng nào là không khổ.

Tất cả đều khổ!

Tại sao thế?

Mỹ nhân! Trên thế gian, từ ngàn xưa, người ta cho là hồng nhan mạng bạc, mỹ nhân là nguồn họa họa.

Nhưng đó là những liên quan của phái nữ.

Như chàng là nam nhân, một mỹ nam tử cũng bạc mạng như nữ nhân nữa sao?

Du Bội Ngọc tự hỏi mình nên khóc hay nên cười?

X

Du Bội Ngọc từ từ di chuyển tấm đá che kín lối đi nơi cuối đường.

Không gian đen tối, ngửa bàn tay không thấy ngón.

Không gian trầm động như cảnh chết.

Du Bội Ngọc nắm tay Châu Lệ Nhi bước lên.

Trong bóng tối, một tràng cười lạnh vang dội nghinh đón cả hai. Rồi có tiếng thốt :

- Hai vị đến rồi đó à? Tại hạ chờ đây đã lâu! Rất lâu!

Du Bội Ngọc giật mình lùi lại, nhưng đèn đã được đốt lên liền theo câu nói, chiếu sáng.

Người hiện rõ dưới bóng đèn.

Châu Lệ Nhi rú lên thất thanh :

- Dương Tử Giang! Người? Người là âm hồn mãi mãi theo ám chúng ta! Tại sao người ở đây?

Dương Tử Giang cười nhẹ :

- Có thể tại vì tại hạ và các vị có cái duyên đậm đà dai dẳng...

y ngồi xếp bằng tròn trên mặt đất. Trước mặt y có vò rượu, có thức nhắm, có đèn, có mồi đánh lửa.

Y cười hì hì, tiếp :

- Những vật này, tại hạ lấy tại Đường gia, mang đến đây đây! Tuy các thức này nguội lạnh, song mình khỏi phí tiền mua! Các vị lại đây làm mấy chén đi!

Trấn định tâm thần lại rồi, Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Đa tạ!

Chàng bước đến ngồi xuống liền. Rượu có sẵn trong chén, chàng nâng lên uống một hơi cạn.

Châu Lệ Nhi định giành uống nhưng không kịp. Nàng muốn nếm thử xem rượu có độc chăng.

Dương Tử Giang cười lớn :

- Du huynh! Tài, du huynh không hơn tại hạ, nhưng về trầm tịch, Du huynh hơn đứt tại hạ! Tại hạ kính phục vô cùng! Tại hạ xin kính Du huynh một chén!

Y nhìn sang Châu Lệ Nhi mỉm cười tiếp :

- Châu cô nương yên trí đi, rượu không có độc đâu! Tại hạ có rất nhiều phương pháp giết người, không cần phải dùng độc đâu!

Châu Lệ Nhi chớp mắt lạnh lùng :

- Nhưng tôi chỉ có một phương pháp duy nhất để giết người là dùng độc! Bất cứ lúc nào, tôi hạ độc cũng được! Những người chết vì bị tôi hạ độc rất nhiều! Nhiều không đếm nổi! Những người đó không biết tại sao họ chết!

Bồng nàng nhìn Dương Tử Giang, cười mấy tiếng :

- Rất có thể trong chén rượu này, chén rượu nơi tay các hạ đó, cũng có độc do tôi bỏ vào, các hạ có tin không?

Nếu kẻ nào nói như vậy, Dương Tử Giang phải cười lớn. Hơn nữa, y sẽ nâng chén rượu lên uống ngay, uống để mĩa mai sự khoa trương của đối tượng.

Nhưng câu nói do con gái của Tỏa Hồn cung chủ thốt, thì ý nghĩa khác biệt.

Dương Tử Giang nhìn chén rượu nơi tay, cười nhẹ hỏi :

- Cô nương hạ độc trong rượu thì tại hạ còn biết làm gì? Làm là phải giữ kín, chứ ai làm rồi lại nói ra?

Châu Lệ Nhi điềm nhiên :

- Các hạ không tin thì cứ uống!

Dương Tử Giang giật mình, dù biết là rượu không hề có độc, y cũng không uống nổi.

Châu Lệ Nhi lạnh lùng :

- Cái gan của các hạ bao lâu nay to lắm mà!

Dương Tử Giang thốt :

- Cái gan của tại hạ thực sự to lắm, song một khi bị người nói khích, nó nhỏ lại liền!

Châu Lệ Nhi nhúng ngay hai ngón tay vào chén rượu của Dương Tử Giang, làm như thế rồi, nàng lấy luôn chén rượu đó, đổ vào chén của Du Bội Ngọc, bảo :

- Uống đi, hần đã không uống thì Du huynh uống, bỏ uống lắm!

Du Bội Ngọc mỉm cười uống cạn.

Châu Lệ Nhi cười hí hí :

- Các hạ xem! Trong rượu đâu có độc, thế mà các hạ không dám uống! Như vậy các hạ không có đến một giọt nhỏ can đảm! Thật tôi lấy làm thẹn thay cho các hạ!

Dương Tử Giang không hề nao núng, thản nhiên điểm một nụ cười :

- Làm người, có cẩn thận mới tránh họa tai! Huống chi có rượu, đành đãi khách trước, khách uống rồi, có thừa mình mới uống chứ?

Y nghiêng vò, rót ra một chén khác, tiếp :

- Chén rượu này tại hạ yên tâm uống! Yên tâm bởi tại hạ chắc chắn nó không có độc!

Châu Lệ Nhi chớp mắt :

- Phải! Chén rượu đó không có độc! Các hạ yên tâm uống đi!

Dương Tử Giang nhìn chén rượu một lúc lâu, đoạn mỉm cười thốt :

- Tại hạ uống quá nhiều rượu rồi, có nghĩ uống một vài chén cũng không thiếu chi đó! Thôi, tại hạ không uống nữa!

Châu Lệ Nhi lắc đầu :

- Khổ quá! Tôi nói rượu có độc, các hạ không dám uống! Tôi nói rượu không độc, các hạ cũng không dám uống! Thế thì tôi phải nói sao cho các hạ uống?

Dương Tử Giang cười vang :

- Vô luận cô nương nói sao, tại hạ cũng không uống!

Y đặt chén rượu xuống rồi lẩm nhẩm :

- Ta cứu nạn cho nàng, nàng lại không cho ta uống rượu, một chén thôi cũng chẳng cho ta uống! Nghĩ ra, ta không nên cứu người nữa! Đích xác là ta không nên cứu người nữa!

Châu Lệ Nhi bỗng trầm gương mặt :

- Ai bảo các hạ cứu bọn này? Các hạ giết Đường Ngọc, các hạ giết Kim Hoa Nương, lại giết luôn Thiết Hoa Nương, tại sao không giết chúng tôi?

Dương Tử Giang cười nhẹ :

- Các vị tướng đầu tại hạ giết luôn các vị mới cao hứng được à?

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Khá đó! Nếu không thì các hạ phải gặp nhiều phiền phức to đấy!

Dương Tử Giang điềm nhiên :

- Tại hạ giết người, không cần biết là có phiền phức hay không, mà chỉ cần biết người đó có đáng bị giết hay không!

Bỗng, y trầm gương mặt, tiếp :

- Tại hạ xin hỏi cô nương, một người muốn cưới vợ, cưới cho được cái người mà mình muốn cưới, lại bất chấp cả cha mẹ, bất chấp cả đồng bào huynh đệ, tử muội, đem bán nốt cho ngoại nhân, người đó có đáng bị giết hay không?

Châu Lệ Nhi cười mỉa :

- Nếu người đó có bán lương tâm đi nữa thì cũng do các vị bức bách. Đã bước bách người đó làm như vậy, bây giờ lại lên án là lên án làm sao?

Dương Tử Giang cười hừ một tiếng :

- Giả như tại hạ bức bách cô nương giết Du Bội Ngọc, cô nương có giết không?

Châu Lệ Nhi cao giọng :

- Dương nhiên là tôi không giết!

Dương Tử Giang mỉm cười :

- Như vậy mới hợp lý chứ! Bức bách hay không bức, đó là một việc, làm hay không làm, đó là một việc khác! Cô nương không làm, tại hạ cũng không làm! Cô nương muốn làm, tại hạ không bức cũng vẫn làm! Giả như Đường Ngọc đối với nhà của hần như cô nương đối với Du Bội Ngọc, thì tại hạ làm sao bức hần được?

Châu Lệ Nhi giật mình :

- Nhưng... còn Kim Hoa Nương... nàng có tội gì?...

Dương Tử Giang chận lời :

- Kim Hoa Nương? Tại hạ có lúc nào động đến sợi lông chân của nàng ấy? Nàng chết vì muốn theo tình nhân xuống cửu tuyền mà xây tổ ấm, có can gì đến tại hạ đâu? Trên thế gian này, có thiếu chi nữ nhân ngu xuẩn như nàng ấy? Có thể bảo, mỗi ngày có mấy kẻ chết ngu như thế! Họ chết như thế tại vì họ hận tại hạ chăng?

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Các hạ cãi lý nghe thông lắm! Thế ra, các hạ là một người tốt! Một mẫu người đang được đời noi gương!

Dương Tử Giang mỉm cười :

- Tại hạ không dám nghĩ mình là người tốt! Bất quá, kẻ nào đó không đành tội chết, có van cầu tại hạ giết, tại hạ cũng từ chối, tại hạ lười xuất thủ trong trường hợp đó!

Châu Lệ Nhi trừng mắt :

- Còn Thiết Hoa Nương? Nàng ấy đáng tội chết không?

Dương Tử Giang cũng trừng mắt :

- Thiết Hoa Nương? Ai cho rằng tại hạ giết Thiết Hoa Nương?

Châu Lệ Nhi gần từng tiếng :

- Tôi! Tôi cho như vậy!

Dương Tử Giang hừ một tiếng :

- Cô nương có chính mắt thấy tại hạ xuống tay chăng? Cô nương có thấy thi thể nàng ấy chăng? Tại sao cô nương biết là nàng ấy chết?

Châu Lệ Nhi so vai :

- Cần gì tôi phải chính mắt trông thấy? Tự nhiên tôi phải hiểu là nàng ấy chết trong tay các hạ!

Dương Tử Giang gần giọng :

- Giả như nàng chưa chết?

Châu Lệ Nhi đáp nhanh :

- Nếu nàng còn sống, tôi xin nuốt cả vò rượu đó!

Dương Tử Giang bật cười :

- Vò rượu đó, cô nương nuốt làm sao nổi? Nếu nuốt được, cô nương sẽ biến thể kỳ dị với cái bụng to như cái trống! Thiên hạ sẽ lấy làm lạ, một thiếu nữ không chồng sao lại bụng mang dạ chứa? Mà bụng to, hẳn phải sanh song thay!

Châu Lệ Nhi đỏ mắt, nổi giận :

- Ai nói ta to bụng?

Dương Tử Giang cười nhẹ :

- Nhét một vò rượu vào bụng thì bụng nào lại chẳng to? Bụng tự nhiên to, cần gì phải nói? Huống chi đến có hai vò?

Châu Lệ Nhi kinh ngạc :

- Hai vò? Kiếm đâu ra hai vò?

Dương Tử Giang điềm nhiên :

- Cô nương có một vò này rồi, nuốt thêm một vò này nữa là cô nương có tất cả hai vò. Chẳng phải vậy sao? Hai vò, vò này là vò rượu, còn vò có sẵn trong mình cô nương là vò dấm! Dấm chua, dấm rất chua, cô nương ơi!

Một nữ nhân tranh kiện không thắng đối thoại thì phải khóc tức, phải làm âm lên, bằng không nữa thì cũng phải giả vờ cãi, lờ đi. Chứ cãi mãi, chung cuộc rồi cũng bại mãi, cãi đến đổ mồ hôi cũng bại!

Nhưng đối với ai, Châu Lệ Nhi còn có thể làm như vậy, còn đối với Dương Tử Giang, nàng không thể làm như vậy, bởi nàng biết, có làm như vậy cũng vô ích.

Cho nên, nàng nhận bại ngay, cho y khỏi chọc tức thêm :

- Được! Tôi chịu thua các hạ! Nếu các hạ là một nữ nhân thì nữ nhân đó hẳn phải có một cái lưỡi dài thòng, vô luận là ai, gặp nữ nhân dài lưỡi cũng phải nhúc đầu!

Du Bội Ngọc đột nhiên bật cười :

- Dương huynh ở đây chờ rất lâu, không lẽ để cùng nàng đấu lý?

Dương Tử Giang giật mình.

Châu Lệ Nhi tìm trăm phương ngàn cách làm cho y đuối lý, song không kết quả, ngờ đâu Du Bội Ngọc chỉ nói có mấy tiếng, y phải ghen lời.

Một lúc lâu, y cười vang thốt :

- Con chó cắn người thường không sửa, chó sửa là không bao giờ cắn ai! Xem ra, từ nay về sau, gặp Du huynh ở đâu là tại hạ phải xếp giáp quy hàng!

Du Bội Ngọc mỉm cười không đáp.

Dương Tử Giang chỉnh sắc mặt tiếp :

- Tại hạ ở đây chờ Du huynh là vì biết Du huynh đáng mặt quân tử...

Du Bội Ngọc khẽ nghiêng mình :

- Du huynh quá khen!

Dương Tử Giang tiếp :

- Bình sanh, tại hạ rất ghét bọn nguy quân tử, giả nhân giả nghĩa, thoáng trông qua Du huynh, tại hạ biết ngay là một người thành thật, chân chánh, tại hạ vô cùng kính phục!

Du Bội Ngọc lại nghiêng mình :

- Dương huynh quá khen!

Dương Tử Giang tiếp :

- Du huynh biết nhẫn nhục...

Châu Lệ Nhi cao giọng chặn lời :

- Các hạ muốn nói gì thì nói ngay, xin đừng vuốt đuôi mãi mà mất thì giờ! Các hạ thì cứ tăng bốc, còn chàng thì cứ quá khen quá khen, chán quá!

Dương Tử Giang bật cười giòn :

- Tại hạ muốn thỉnh giáo Du huynh một điều, chắc chắn Du huynh không nhớ đâu!

Du Bội Ngọc cười nhẹ :

- Tự nhiên!

Dương Tử Giang tiếp :

- Điều tại hạ muốn thỉnh giáo là xin Du huynh cho biết, ai là người sát hại Đường Vô Song? Có phải là các vị Đường đại cô nương chăng? Tại sao nàng hạ thủ? Có phải là nàng ngờ Đường Vô Song chỉ là một người giả mạo chăng? Tại sao nàng biết được việc đó?

Du Bội Ngọc suy nghĩ một lúc, mỉm cười thốt :

- Dương huynh hỏi đến năm điều chứ nào phải một điều?

Dương Tử Giang chớp chớp mắt :

- Thì tại hạ xin thỉnh giáo Du huynh năm điều vậy!

Du Bội Ngọc từ từ đáp :

- Dương huynh có lòng thành thật hỏi tại hạ, tại hạ đương nhiên phải thành thật đối xử lại. Bất quá...

Dương Tử Giang hỏi :

- Bất quá như thế nào?

Du Bội Ngọc nín lặng.

Châu Lệ Nhi vỗ tay cười lớn :

- Cái ý tứ của chàng, các hạ không hiểu sao? Có thể là chàng không lừa dối các hạ, nhưng chàng cũng có thể câm nín, bây giờ tôi mới hiểu ra, câm nín là một phương pháp hữu hiệu nhất ứng phó với các nữ nhân lưỡi dài.

Dương Tử Giang đột nhiên đứng lên quát :

- Các hạ không nói?

Châu Lệ Nhi cũng đứng lên trừng mắt :

- Không nói thì có sao không?

Dương Tử Giang biến sắc mặt xanh dờn.

Châu Lệ Nhi vẫn tưởng là y sắp sửa xuất thủ, nàng khẩn trương vô cùng, bởi nếu y xuất thủ, cả hai cầm chắc cái chết.

Ngờ đâu, Dương Tử Giang cười lớn :

- Du huynh không bằng lòng nói thì câm như tại hạ chẳng có hỏi chi cả!

Châu Lệ Nhi giật mình :

- Tại sao bỗng nhiên các hạ có lễ độ như thế?

Dương Tử Giang đáp :

- Chỉ vì tại hạ muốn kết bằng hữu với Du huynh! Nếu Du huynh không hiềm ty thì xin Du huynh vui lòng đến tề xá dùng vài chén rượu nhạt cho tại hạ thỏa nguyện bình sanh!

Châu Lệ Nhi trở mặt :

- Đến nhà các hạ? Các hạ có nhà?

Dương Tử Giang mỉm cười :

- Là con người, ai lại không có nhà? Tự nhiên tại hạ không ngoài thông lệ đó!

Châu Lệ Nhi gật gù :

- Phải! Phải! Con chuột còn có hang hướng chi con người! Nhưng cái hang của các hạ ở đâu?

Dương Tử Giang mỉm cười :

- Tề xá ở phía trước mặt kia, cách đây không xa. Vợ tại hạ nấu nướng cũng khéo, có thể làm vài món nhắm thích khẩu!

Châu Lệ Nhi giật mình kêu lên :

- Các hạ có lão bà rồi sao? Thật vậy sao?

Dương Tử Giang gật đầu :

- Có chuột cống tất phải có chuột cái, nếu không làm sao có chuột con?

Châu Lệ Nhi thở ra :

- Tôi không hiểu các hạ làm trò quỷ gì? Đến tôi mà cũng hồ đồ thì còn ai hiểu các hạ nổi? Tôi khó dẫn nổi tách hiếu kỳ đến tận nhà các hạ xem cái vị cô nương nào

dám làm vợ các hạ! Bởi, trên thế gian này, nếu lấy chồng, nữ nhân thà chịu lấy một người xấu xí, chứ chẳng ai muốn lấy một quái vật!

Dương Tử Giang lơ đi sự xoi xả của nàng, hướng sang Du Bội Ngọc :

- Chẳng hay Du huynh có chấp thuận đến tậ xá không?

Du Bội Ngọc mỉm cười chưa nói gì, Châu Lệ Nhi vội đáp :

- Tôi tưởng chàng cũng hiếu kỳ như tôi! Và đương nhiên chàng không từ khước!

Dương Tử Giang vỗ tay reo lên :

- Cô nương nói thế, hẳn Du huynh cũng đồng ý chứ?

X

Thực ra Du Bội Ngọc cũng muốn đi!

Chàng phát giác ra Dương Tử Giang vừa thần bí, vừa cổ quái, vừa đáng sợ mà cũng vừa hứng thú!

Một con người như thế, đã mời thì còn ai từ chối được? Dù không mời, người ta cũng tìm cách đến thay, huống hồ được mời?

Đúng như Dương Tử Giang đã nói, nhà y không xa lắm, khi họ đến nơi, trời vẫn chưa sáng.

Nơi chân núi, có năm bảy nóc nhà, nhà lợp bằng cỏ trên nóc, khói vờn quanh, chứng tỏ người trong nhà đã thức, lo bữa ăn sáng.

Châu Lệ Nhi chép miệng :

- Thì ra lão bà của các hạ cũng là tay đảm đang đấy! Thức khuya dậy sớm, đúng là mẫu vợ hiền!

Dương Tử Giang điềm nhiên :

- Có lẽ tiện nội biết quý khách đến nhà, nên bỏ giấc ngủ, chuẩn bị chu đáo!

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Không lẽ nàng biết được có chúng tôi đến?

Dương Tử Giang mỉm cười :

- Thú thật với hai vị, nếu hôm nay tại hạ không mời được hai vị về nhà thì nàng cấm cửa tại hạ đấy!

Châu Lệ Nhi trố mắt :

- Tại sao lại có việc đó? Nàng quen biết với bọn này chẳng?

Dương Tử Giang chỉ cười chứ không đáp. Nụ cười của y bí hiểm vô cùng.

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Tôi hỏi sao các hạ không đáp?

Dương Tử Giang vẫn cười :

- Tại hạ học cái phương pháp của Du huynh đó cô nương ạ!

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Được! Các hạ không nói cũng chẳng sao! Đến nơi rồi, tự nhiên tôi sẽ hiểu!

Quanh nhà có rào trúc, dây tơ hồng bò ngang bò dọc, phủ lợp vòng rào, phổ màu vàng rất đẹp.

Cửa rào sơn màu tím, trong rào có vườn hoa, hoa cúc đang mùa nở tạo một sắc thái đặc biệt trong bóng đêm mờ.

Dương Tử Giang vòng tay mời khách, ân cần như thật sự khát vọng, nhưng nào ai biết được, bên trong y có chủ trương gì?

Từ cửa vào là đến gian tiểu sảnh, trong sảnh có bàn thờ, tượng thờ là Quan Âm Đại Sĩ và Tam Huynh Đệ Đào Viên.

Khung cảnh chẳng có gì lạ song Châu Lệ Nhi lại đặc biệt chú ý.

Dương Tử Giang không có vẻ gì là người thuộc nếp sống này và y cũng không phải ẩn cư tại địa phương này.

Trên bàn bày la liệt đĩa lớn đĩa nhỏ đựng các thức ăn, có thức ăn còn bốc khói, có thức ăn đã nguội rồi.

Đặc biệt nhất là một nồi cháo lớn và một vò rượu cũng to.

Châu Lệ Nhi không đợi mời, ngồi vào bàn ăn liền. Qua một đêm hải hùng vất vả, nàng thấy đói nên ăn thật sự, vừa ăn vừa cất tiếng cười nói oang oang :

- Đúng! Lão bà của các hạ quả có tài nấu nướng thật! Có một người vợ như thế, quả thật các hạ tốt phúc vô cùng!

Dương Tử Giang khiêm nhượng :

- Cô nương quá khen, bất quá thì mấy món này chỉ tầm thường, mình nuốt trôi được thôi!

Du Bội Ngọc thốt :

- Tại hạ muốn bái kiến tẩu phu nhân, xin Dương huynh mời người ra đây!

Dương Tử Giang đáp :

- Sở nàng còn bận chút việc nơi bếp!

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Thức ăn có nhiều lắm rồi, còn làm thêm chi nữa? Dương huynh bài biện long trọng quá! Dương huynh làm cho chúng tôi áy náy lắm đó!

Dương Tử Giang cười nhẹ :

- Có quý khách đến nhà, tự nhiên phải có cái gì đặc biệt hơn ngày thường một chút chứ?

Du Bội Ngọc lại cười :

- Có lẽ tẩu phu nhân định làm cho bọn này vỡ bụng hay sao chứ, Dương huynh bảo gấp dừng dọn gì thêm nữa và mời tẩu phu nhân ra đây đi!

Dương Tử Giang gật đầu :

- Được! Được! Cung kính bất như tuân mạng!

Họ có vẻ là ba thôn dân địa phương, hiệp nhau đánh chén chứ không phải là khách giang hồ dừng chân lại một nơi, ghìem nhau từ tiếng nói, dù bên ngoài ai ai cũng thành thật đáng thân cận!

Dương Tử Giang gọi lớn :

- Ra đây bà ơi! Sớm muộn gì cũng phải chào quý khách, bà dầm dề mãi ở trong đó mà dấu được bộ mặt xấu xí sao? Ra đây mà chào Du huynh và Du phu nhân!

Bên trong có người đáp vọng ra :

- Chậm một chút ông nhé! Tôi còn làm nốt một món này rồi ra ngay!

Châu Lệ Nhi trở mắt lăm nhăm :

- Quái lạ! Giọng nói nghe quen quá!

Dương Tử Giang mỉm cười :

- Đã quen giọng tất phải nhận ra người chứ?

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Bị tiếng mõ đầu nổ lách cách, làm át mất giọng nói, tôi nghe không được rõ ràng nên khó đoán!

Du Bội Ngọc cũng kinh dị phi thường.

Vừa lúc đó, từ phía trong, một nữ nhân vận áo xanh bước ra.

Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi sửng sờ.

X

Vợ Dương Tử Giang là Thiết Hoa Nương!

Đúng là một cảnh mộng cho cả hai.

Thiết Hoa Nương hơi đỏ mặt, cúi thấp đầu thốt :

- Nấu nướng vụng về, món ăn đạm bạc, xin các vị đừng chê!

Du Bội Ngọc ấp úng :

- Tẩu... tẩu phu nhân khỏi phải khách sáo!

Chàng trầm tĩnh thành tánh, song nói lên ba tiếng tẩu phu nhân với Thiết Hoa Nương, chàng cảm thấy miễn cưỡng vô cùng.

Phải cố gắng lắm, chàng mới nói ra được!

Thiết Hoa Nương lại đỏ mặt :

- Du công tử dùng món này đi, đừng để lâu, nguội mất ngon!

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Phải! Phải! Tại hạ xin ăn ngay!

Chàng không biết nói chi hơn, bắt buộc phải ăn, ăn để khỏi trống miệng, khỏi nói.

Vô luận làm sao, Du Bội Ngọc vẫn trầm tỵ khí được để giữ vẻ thản nhiên. Bất quá gặp một sự kiện quái dị, chàng hơi kinh ngạc một chút, rồi tinh thần trấn định liền sau đó.

Chàng trầm trụ được, song Châu Lệ Nhi làm gì bình tĩnh nổi?

Nàng nháy dựng lên hét to :

- Cô nương lấy hấn làm chồng thực à?

Thiệt Hoa Nương ngẩng mặt lên điểm một nụ cười, từ từ thốt :

- Một nữ nhân, sớm muộn gì cũng phải có một tấm chồng!

Châu Lệ Nhi buông mình xuống ghế, nàng buông nặng, một tiếng bịch vang lên khá lớn.

Rồi nàng lắc đầu, thở dài :

- Tôi không hiểu cô nương! Thiếu chi người cô nương không lấy, lại đi lấy một quái vật làm chồng!

Dương Tử Giang cười lớn :

- Cô nương xem tại hạ như một quái vật, nàng lại xem đáng yêu! Mỗi người có một ý thích riêng chứ? Nếu tất cả mọi thiếu nữ trên đời đều nhận xét như cô nương thì làm sao có đủ số Du Bội Ngọc, cung cấp cho mỗi nàng một Du Bội Ngọc?

Y nâng vò rượu lên, lẩm nhẩm :

- Mùi rượu này như thế nào, ai có điểm phúc uống rượu này?

Châu Lệ Nhi hớp một hơi dài không khí :

- Đừng khiêu khích tôi, tôi đã nhận bại rồi, tự nhiên phải nuốt vò rượu đó, một vò rượu nhỏ như vậy, nếu có nuốt cũng chẳng sao mà! Đối với tôi còn dễ hơn ăn một miếng ngọt dịu gì đó!

Dương Tử Giang cười to :

- Nếu quả thật cô nương làm được thì tại hạ khâm phục vô cùng!

Châu Lệ Nhi điềm nhiên :

- Các hạ hãy xem!

Nàng với tay chụp lấy vò rượu.

Dương Tử Giang nhìn nàng không chớp mắt. Y hiểu nàng có thể làm bất cứ việc gì, nếu nàng muốn và quyết tâm.

Biết đâu nàng chẳng cố nuốt vò rượu?

Nhưng nàng nuốt cách nào? Y cố nhìn để xem nàng hành động làm sao.

Châu Lệ Nhi chụp vò rượu rồi, nhìn tả, nhìn hữu, bỗng lắc đầu thốt :

- Không xong! Không xong!

Dương Tử Giang lấy làm lạ, hỏi :

- Cái gì không xong?

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Tôi nói là nói đến vò rượu khác, chứ nào phải vò rượu này đâu? Các hạ vào miếu thổ địa mang vò rượu đó ra đây cho tôi!

Dương Tử Giang cuối cùng rồi cũng bật cười vang.

Châu Lệ Nhi trừng mắt :

- Cười cái gì? Di lấy ngay đi cho tôi! Tôi muốn nếm thử mùi vị của vò rượu đó, đừng để tôi thềm lâu!

Dương Tử Giang từ từ thốt :

- Cô nương nói thế là cho rằng tại hạ lừa đi lấy vò rượu? Không sao, từ miếu thổ địa đến đây, con đường cũng chẳng bao xa, tại hạ đi được mà!

Y đứng lên liền.

Châu Lệ Nhi đảo mắt nhìn quanh rồi cười lạnh :

- Các hạ có đi thì đi nhanh lên, tôi không thể chờ lâu đâu!

Thiết Hoa Nương cười nhẹ :

- Nếu y chịu đi lấy thật sự, thì tôi xin uống giúp cô nương một chén!

Châu Lệ Nhi gật đầu :

- Muốn uống cứ uống, song chỉ sợ quá ít, tôi uống không đủ!

Dương Tử Giang nhìn nàng :

- Xem ra vĩnh viễn cô nương không chịu bại?

Châu Lệ Nhi ngẩng mặt :

- Tại sao tôi phải chịu bại?

Dương Tử Giang cười lớn :

- Nói thì thế, tại hạ đi lấy vò rượu về đây thì kỳ quá, bởi ai nỡ để giai nhân nuốt cả vò rượu bao giờ?

Châu Lệ Nhi phân bua :

- Tại các hạ không chịu đi lấy đấy nhé chứ chẳng phải tôi không dám uống đâu!

Dương Tử Giang mỉm cười :

- Phải! Phải! Đừng nói là một vò, đến cả mấy trăm vò, cô nương vẫn nuốt như thường!

Châu Lệ Nhi bật cười khanh khách :

- Đúng vậy! Các hạ bây giờ ăn nói nghe thông đó!

Bỗng có tiếng vó ngựa từ xa vọng đến.

Vó ngựa nghe còn xa, song khi đêm chưa tàn, cảnh vắng lặng, vó ngựa nện nghe rõ ràng lắm!

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Các vị còn khách nào nữa chăng?

Dương Tử Giang điềm nhiên :

- Có thể lắm!

Châu Lệ Nhi thốt :

- Cõi ngựa mà đến, hẳn là khách ở xa!

Dương Tử Giang điềm nhiên :

- Có thể lắm!

Châu Lệ Nhi thoáng giật mình :

- Ai thế?

Dương Tử Giang cười nhẹ :

- Cô nương đoán xem ai sắp đến đây?

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Thì bất quá cũng là một kẻ nào đó trong chốn bầy chó dữ chứ còn ai nữa?

Dương Tử Giang vụt vỗ bàn kêu bốp một tiếng rồi bật cười lớn :

- Đúng quá cô nương! Lần này thì cô nương nói nghe thông đó!

Vó ngựa càng phút vang gần. Kỵ sỹ đứng là hướng về gian nhà cỏ này, và chừng như khá đông.

Châu Lệ Nhi thoáng biến sắc, khẽ nhìn Du Bội Ngọc.

Du Bội Ngọc luôn luôn điềm nhẹ một nụ cười, làm như chàng chẳng nghe chi cả.

Dương Tử Giang lại vỗ bàn kêu bốp một tiếng :

- Du Bội Ngọc! Du Bội Ngọc! Gan cùng thân thể đấy! Tại hạ bội phục! Bội phục lá gan của các hạ đó!

Du Bội Ngọc cười nhẹ :

- Quá khen! Quá khen!

Dương Tử Giang cao giọng :

- Nếu các hạ không có gan thì làm gì theo tại hạ đến đây?

Du Bội Ngọc bình tĩnh thốt :

- Ở đây phong cảnh rất đẹp, tiểu phu nhân lại nấu nướng rất khéo, có cảnh đẹp, thức ăn ngon, rượu ngon, tại hạ tự nhiên thích đến chứ cần chi phải có gan?

Dương Tử Giang chớp chớp mắt rồi nhìn sững chàng :

- Các hạ không sợ tại hạ dẫn dụ vào hang cọp?

Du Bội Ngọc mỉm cười như thường :

- Tại hạ biết huynh đài không thuộc người hành động như vậy!

Dương Tử Giang hừ một tiếng :

- Biết người biết mặt chứ ai biết lòng? Du huynh đừng tưởng tại hạ là người tốt mà lầm!

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Nếu các hạ có ác ý đối với tại hạ, thì hà tất đợi đến phút giây này, hà tất phải bày ra cho lắm trò làm chi cho nhọc sức?

Dương Tử Giang lại trừng mắt nhìn chàng, rồi ngẩng mặt lên không, bật cười lớn :

- Du huynh lấy lòng quân tử đo lường cái lòng kẻ tiểu nhân, chỉ sợ rồi phải hối hận sau này đấy!

Y tự mắng tự miệt thị, Du Bội Ngọc cứ an ủi y, cứ giải thích mãi cho y hiểu, Châu Lệ Nhi dở cười dở khóc, tự hỏi tại sao Du Bội Ngọc lại có thể tin tưởng nơi y được?

Nàng đinh ninh là con người đó không thể tin tưởng được và bây giờ nếu muốn thoát đi thì đã muộn rồi.

Dương Tử Giang ngừng cười thì vó ngựa cũng ngừng tại bên ngoài cửa.

Có người hỏi vọng vào :

- Trong nhà có ai không?

Dương Tử Giang cao giọng :

- Các hạ đã rõ là có người, sao lại còn hỏi?

Người đó cười vang :

- Đến nhà Dương công tử, phải lên tiếng hỏi chứ? Ai đâu ngang nhiên xông vào?

Dương Tử Giang cau mày :

- Ngần ấy lễ độ đủ lắm rồi, cứ vào!

Bên ngoài, kỵ sỹ đã xuống ngựa và tiếng chân người vang lên sau câu nói của Dương Tử Giang.

Có ba người vào.

Trong ba người, có hai người tay cầm một chiếc rương, rương khá to, chùng như nặng lắm, nhưng họ mang đi như mang một vật chẳng có chút trọng lượng nào.

X